

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2014, č. j. 45 A 4/2014 - 22,

t a k t o :

- I.   Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II.   Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2014, č. j. 45 A 4/2014 - 22, kterým krajský soud odmítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal 1) ochrany proti nečinnosti žalovaného, 2) vyslovení podjatosti ředitele Gymnázia v Kutné Hoře a 3) vyslovení nicotnosti tvrzení školského úřadu učiněného přípisem ze dne 22. 10. 1992. V případě prvního bodu krajský soud vytkl, že z tvrzení žalobce neplyne, že by se s návrhem na uplatnění nečinnosti obrátil na nadřízený orgán a tudíž nevyčerpal všechny opravné prostředky proti nečinnosti u správního orgánu. K bodu 2 soud uvedl, že rozhodování o podjatosti ředitele gymnázia se nachází zcela mimo rámec pravomoci soudů ve správním soudnictví a soud o něm nemůže rozhodovat. K návrhu týkajícímu se bodu 3 pak dodal, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň soud ve svém rozhodnutí odkázal na předešlou judikaturu krajského i Nejvyššího správního soudu, která opakovaně řešila podobné návrhy žalobce.

[2.] Proti shora označenému rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. Současně s podáním kasační stížnosti požádal o osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. a o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti podle § 35 odst. 8 s. ř. s.

[3.] Nejvyšší správní soud prvním výrokem usnesení ze dne 27. 3. 2014, č. j. 2 As 45/2014 - 15, stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Druhým výrokem pak zamítl stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Třetím a čtvrtým výrokem tohoto usnesení Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč

a ve lhůtě 15 dnů předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel byl zároveň poučen o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 31. 3. 2014 a téhož dne nabylo právní moci (§ 54 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

[4.] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[5.] Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 27. 3. 2014, č. j. 2 As 45/2014 - 15, ani později poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč neuhradil. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit. Pokud by nicméně došlo k zaplacení poplatku v řízení o kasační stížnosti dříve, než toto usnesení nabude právní moci, Nejvyšší správní soud jej zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích); jinak poplatková povinnost zaniká a řízení se skončí.

[6.] Stěžovatel se totiž mýlí, pokud tvrdí, že zastavení tohoto řízení o kasační stížnost brání okolnost daná ustanovením § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Podle tohoto zákonného ustanovení totiž platí, že pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, „je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohl vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit“. Stěžovatel totiž jednak neuvedl žádné okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat na existenci zmíněného nebezpečí z prodlení; a navíc, podle okolností projednávané věci, kdy byla odmítnuta žaloba dílem z důvodu její nepřijatelnosti a dílem pro nepřislušnost správního soudu, si lze velmi obtížně - byť třeba i jen teoreticky - představit situaci, kdy by stěžovateli vzniklo nebezpečí z prodlení dané existencí právě takového odmítavého usnesení krajského soudu. Proto soud konstatuje, že tvrzená překážka zastavení řízení v projednávané věci nebrání.

[7.] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že již samostatně nerozhodoval o námitce podjatosti vznesené navrhovatelem přípisem ze dne 5. 4. 2014 vůči celému zdejšímu soudu. Takto formulovaná námitka je totiž naprosto nekonkrétní a nesplňuje tedy náležitosti stanovené v ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s.: „Účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřiblíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.“ Navíc, nahlíženo logikou takto uplatněné námitky, by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout (shodně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/2009 - 13, nebo rozsudek ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ans 2/2012 - 52; veškerá judikatura NSS je dostupná z www.nssoud.cz). Jak zdejší soud konstatoval kupř. v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 2 As 8/2010, „takto namítnutá podjatost znamená, že pokud by mělo být stěžovateli vyhověno, nemohl by o kasační stížnosti rozhodovat vůbec nikdo, jelikož neexistuje žádný jiný soud, který by o ní mohl rozhodovat namísto Nejvyššího správního soudu, jelikož v tomto typu řízení je tento soud nezastupitelný. Za těchto okolností nemělo žádného rozumného smyslu

pokračování

postupovat podle ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s., neboť pokud by o této námitce mělo být rozhodováno, zase by o ní rozhodoval jiný senát, jehož všechny soudce však stěžovatel rovněž označil za podjaté.“ Soud se nezabýval ani konkrétní námitkou podjatosti vznesené proti JUDr. Petru Průchovi, neboť ten dle rozvrhu práce není členem druhého senátu, jemuž přísluší rozhodnout ve věci.

[8.] Jelikož bylo řízení zastaveno, nemá podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu jeho nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu